

“Meslek Yasası“ Ahirete İntikal Eder mi?

Kâmuran Kızlak

Lâfi uzatmamak için başlığa cevabımı hemen vereyim ki nedenine ve nasılına ilişkin sözlerimi ilerleyen bölümlerde rahatça edebileyim: Eder, Psikoloji camiası bilimsel ve entelektüel çalışmalarına bu derece üst düzey bir “ülkesine yabancılaşma” hali, “steril akademisyen” ürkekliği ve aldırmaazlığı ile devam ederlerse kanımca ahiret’in ötesine bile intikal eder.

Velev ki ben yanıldım ve devlet erkânının ve yasa koyucuların aklından aşağıdaki gibi bir takım düşünceler geçti:

“Demokrasi ‘örgütlü toplum’ demektir ve bu meyanda ‘Demokratik Kitle Örgütleri (Sivil Toplum Örgütleri –STÖ) demokrasilerin bir nevi toplum içine uzanan kökleridir, yaşamsal organlarıdır. Bir ülkenin ne kadar demokratik olduğunu anlayabilmenin en kestirme yolu o toplumun ne kadar örgütlü olduğu, STÖ’lerinin siyasal iktidarlar üzerinde ne kadar baskı grubu oluşturabildiği ve yönetimi paylaşabildiğine bakmaktır (...) Demokratik ülkelerde her şey yasaya tabidir, yasadışı iş olmaz...”

Benim iyi tanıdığımı düşündüğüm ve o yüzden de bir türlü yıldızımın barışmadığı devlet ve bugüne kadar gördüğümüz siyasi iktidarların aklından böyle düşünceler samimi olarak kolay kolay geçmez. Bu türden zararlı hayaller ancak benim gibilerin aklına düşer. Yine de biraz iyimser olalım ve varsayalım ki böyle düşündüler ve bir “Psikologlar Meslek Yasası” çıkardılar.

Korkarım ortaya öyle bir yasa çıkar ki “biz ne yaptıkta başımıza böyle bir yasa sardık” dedirtebilir ve bir yirmi beş yıl da o yasadaki kurtulmanın mücadelesiyle geçer. Demokrasi standartları ve kurumları yerli yerine oturmuş bir İskandinav ülkesinde yaşamadığımızı göre, böyle bir sonuç benim için sürpriz olmaz.

Bu memlekette devletin “sivil toplum kurumları”na dair işleri bir örgütü mümkün olduğunca yetkisiz bırakmak ve devletin denetimi altında nefes almasını zorlaştırmak/ etkisizleştirmek niyetiyle yürüdüğünden, ortaya bahsettiğim gibi bir sonuç çıkarsa bu hiç yadırganmamalı. Söz konusu olan kurum eğer yarı-resmi sayılabilecek bir meslek örgütüyse, o zaman durum daha da ciddi demektir.

Devlet bizi tan eyleme...

Geçen yirmi beş yılda (belki de fazlası) yasa koyucu zevata meramımızı onlarca defa anlatmamıza rağmen, bir türlü bizi anlamadıkları ve hakkımızı teslim etmedikleri için ne kadar kızsak, bir daha oy vermesek, boykot etsek ve hatta aleyhlerine çalışsak bile yeridir.

Aslında bence en iyisi, bu adamları topluca gidip “Anıtkabir”e şikâyet etmek.

Ulu Önder’in gösterdiği yolda ilerleyen, lâik, yüzü batıya dönük, çağdaşlığın mutlaka “batı kültürü” demek olduğunu gayet iyi bilen -ve o yüzden kendini bir türlü memleketine ait hissedemeyen -“modern Cumhuriyet yurttaşı” Psikologlar olarak yapmamız gereken budur.

Onun işaret ettiği Batıcılığı ve tabi ki çağdaşlık istidadını kişiliğimizin bir parçası haline getirdiğimizi yaptığımız araştırmalarla ve yayınlarla zaten göstermiş durumdayız. Benim master tezim de dâhil olmak üzere, yaptığımız araştırmaların neredeyse tamamı batıda yapılan çalışmaları esas alarak ve onları test etmek için yapılan işler. Tabi ki bunlar bilimin “evrensel doğası” yüzünden oluyor, bilmiyor değilim. Nedendir bilmem, o “doğa”nın yerkürenin batı dışındaki başka bir tarafıyla sanki pek alâkası yokmuş gibi görünüyor. Biz farkında olmadan bilim de batının bir tür ihraç ürünü falan mı oldu nedir.

İşi insanı anlamak olan bir mesleğin uleması ve ileri gelenleri nasıl olur da yaşadığı ülkeye, onun gerçeklerine, sorunlarına bu kadar bigâne kalır ve anlamaktan uzak olur, anlaşılır gibi değil.

Muhtemelen Ulu Önder’in işaret ettiği yolda hızlı gidip fazla batılılaştıkları içindir, ondandır. Gündüz Vassaf Hocanın daha veciz bir şekilde ifade ettiği gibi “Batı yayınlarını takip ede ede galiba memleket gerçeklerinden de kopmuşlar.” (1)

Gündüz Hoca’nın yaptığı da iş hani. Vietnam (bu yakınlarda Irak) savaşından dönen Amerikan askerlerinin yaşadığı “Post Travmatik Stres Bozukluğu” üzerine yapılan araştırmaları okumak ve öğrencilere aktarmak varken, kalkıp Diyarbakır, Mamak gibi insanlık suçu işlenen 12 Eylül cezaevlerinde yatanların yaşadıkları travmaları ya da memlekette yirmi beş yıldır yaşanan acının yol açtığı travmaları, öfkeleri, korkuları bir ucundan bile olsa tutup araştırmak Psikoloji ulemasına yakışır mı hiç?

Veya Amerika’da “siyah ırk” ve “Hispanik”lere yapılan ayrımcılıklar hakkındaki araştırmaları okuyup bilgi dağarcığına istiflemek varken, bizim memlekette herkesin gözü önünde yaşanan aynı minvaldeki durum hakkında biraz kafa yormak, üzerine iki lâf edilebilecek çapta bir araştırma yapmak Psikoloji ulemasını (ve tabi ki camiayı) neden ilgilendirsin ki? (Bir iki istisna çalışma olduğunu Eleştirel Psikoloji Bülteninden öğrendim –dolayısıyla, söz meclisten dışarı.)

Bu da soru mu yani şimdi, elbette ki ilgilendirmez. Böyle yakıcı mevzularla ilgilenme-

yi bizim “steril ulema” ve camianın ileri gelenleri zül kabul ederler. Asıl olan “steril bilim” yapmak veya çeviri kitaplar yayınlamaktır (test standardizasyonu işini de unutmayalım tabi ki). Bahsettiğim türden “aykırı” işlere “elitler” değil bizim gibi “avam” ve destursuzlar kafa yorar. O da zaten bilimden sayılmaz.

Ulema ve mesleğin ileri gelenleri de kalkıp politik kokular yayan ve üstlerine vazife olmayan böyle işlerle uğraşırlarsa, o zaman “elit Bilim insanı” ile “avam”ı nasıl ayıracağız, değil mi ama?

İnsanın aklına “bu kadar sıkı ‘bilim adamlığı’ ve ‘elitlik’ iddiasında olanların, durmadan çeviriler yapmak yerine, neden çevirdikleri o kitaplar kalitesinde bile olsa ‘özgün’ bir eser ortaya koymadıkları” sorusu takılmıyor değil hani. Bunca yıllık dirsek çürütme ve bu kadar araştırma yüz ağartıcı ürünler olarak çoktan ortaya çıkmalıydı.

Nedense, yazının burasında durup dururken aklıma Anti-psikiyatri akımının öncülerinden İskoç Psikiyatrist Ronald D. Laing’in* “Mistifikasyon” hakkında söyledikleri geldi. Kişisel gözlemlerinden-deneyimlerinden süzdüğü bilgileri “savunma mekanizmaları” gibi kısıtlayıcı literatür bilgileri ile ifade etmek yerine daha doğrudan ve oto-sansüre takılmadan söyleyen bu “aykırı” alim bu konuda mealen şöyle bir şeyler söylüyor: “Mistifikasyon, her hangi bir durumun veya konunun bir mantık çerçevesinde çarpıtılarak yorumlanması ve gerçeğin bulanıklaştırılmasıyla ortaya çıkan bir kafa karışıklığı, zihin bulanıklığı halidir.” (2)

Umarım bu yazıyı okuyanların aklından “ne yani bizim ulemanın ve camianın ileri gelenlerinin de kendi durumlarına ve yaptıkları işlere ilişkin bir “Mistifikasyon” yaptığını mı ima ediyorsun?” gibi düşünceler geçmez.

*Bir not: Bu dâhinin adını ne lisans ne de yüksek lisans eğitimim sırasında ulemadan hiç duymadım. Daha sonraları kendi okumalarım sırasında keşfettim. Kimse bize Dr. Laing okunmadan ne anti-Psikiyatri, ne de Varoluşçu Psikoloji tam anlaşılabilir demedi.

Yukarıda bahsettiğim minvaldeki “riskli” konulara, bu memleketin aydını/entelektüeli olmanın gereği ve sorumluluğu olarak, bu zamana kadar hep Psikiyatri camiası el attı. O yüzden de onların ciddiye alınmasında ve sözlerinin geçmesinde garipsenecek bir şey yok.

Bizim camiaya da “neden meslek yaşamızı çıkarmıyorsunuz, bizi neden ciddiye almıyorsunuz, Psikiyatrist’ler yasa çalışmamıza nasıl oluyor da durmadan taş koyabiliyorlar, bak nümeyiş yaparız ha!” mealinde sızlanmak kalmış gibi görünüyor.

Camiada, özellikle ulemada, görülen “steril bilim adamlığı” kılıfına bürünmüş “ürkekliğin” devletin hışmına uğramaktan çekinmekle alâkalı olduğunu sanıyorum. O yüzden suyu bulandıracak şeyler yapmamaya ve parmaklarının ucuna basarak yürümeğe de özen gösterirler.

Tabi ki “yadırgayıcı-küçümseyici bakış” biçimindeki camia içi mahalle baskısının da farkındayım ve bunun, biraz farklı şeyler yapma niyeti olanlar varsa bile, onların üstünde sinsi bir baskı oluşturduğunu düşünüyorum.

Bir diğer ve kanımca en önemli sebep, devlet sahipliği iddiasındaki çatık kaşlıların “pseudo ideoloji”si “Kemalizm” ile olan sıkı gönül bağları. Ulemada gördüğüm bu “entelektüel derinliğe” onbeş yıl kadar önce Psikoloji camiası arasında dolaşırken bir anlam veremedim, bugün de veremiyorum.

Bizi anlamıyorsun devlet-i âli

“Balina avcılığının tanzimi hakkında” bir uluslararası yasayı bile meclisten geçiren yasa koyucular bir “Psikologlar Meslek Yasası” çıkarmakta neden sürekli ayak sürür dururlar, bir türlü anlamam.

Bırakın karasularımızı, çevremizdeki denizlerde bile bulunmayan bir balığın avlanmasını yasaklayacak kadar feraset sahibi olan devlet büyükleri bunca yıldır derdini anlatmaya çalışan Psikologların meramını neden anlamazlar acaba?

Şimdi gidip “neden bizi bir türlü anlamıyorsunuz, varlığımızı hissettirmek ve sesimizi duyurmak için ne yapmamız lazım?” desek, “Psikolog kimdir, tam olarak ne iş yapar, Psikiyatr’dan farkı nedir?” gibi cahilce sorularla belki de yüzüncü kez karşılaşma olasılığı korkarım oldukça yüksek.

Hatta, “memlekette bunca şey olurken, bir alt üst oluş yaşanırken tüm bu olup bitenler hakkında sizden neden iki satır bir şey duymadık? Bu konularda yaptığınız araştırmalar, hazırladığınız raporlar, düzenlediğiniz konferanslar neler?” gibi iğneleyici ve fazlasıyla can sıkıcı sorular duymak da olası.

Ben yine de böyle sorularla karşılaşma olasılığının az olduğu kanaatindeyim. Zira, bizim devlet erkânı ve sistem politikacıları nazarında etliye sütlüye karışmayan, gözünün önüne olan bitene “hay Allah, ben nasıl da fark etmedim?” diyenler ve tam da “devlet” gözüyle görenler makbuldür. Fakat işin kötü tarafı şu ki; bu makbul kabul ettiklerini ciddiye almazlar.

Kalkıp adamlara bilimin ne ve nasıl bir şey olduğu, Psikoloji camiasının bazı önemli bilimsel araştırmalara kafa yormak ve bir yolunu bulup onları yurtdışı dergilerde yayınlamakla meşgul olduğunu anlatmak kanımca zaman israfından başka bir şey olmaz. Çünkü bunlar onları ne ilgilendirir, ne de anlamaya çalışırlar.

Araştırmaları yapanların çoğunun bile ne yaptığını pek anlayamadığı, bütünsel bilgiyle bağlantısını kurmakta zorlandığı, belki de ipin ucunu kaçırdığı o fazlasıyla ayrıntıyla dalmış araştırmalar onları niye ilgilendirsin ki?

Psikoloji bilimi ve Psikologlar hakkında biraz fikir sahibi olmaları için Muzaffer Şerif’in ismini hatırlatmak ve onun çalışmalarından bahsetmek belki yardımcı olabilir. Lâkin, devlet nazarında “makbul” adamlar sınıfında olmadığından, en iyisi savunamayacağımız ve gurur duyarak sahip çıkamayacağımız bir dâhinin ismini hiç anmamak. Kendi aramızda anısını her daim yâd ediyormuş ve kendisine derin bir minnet hissi besliyormuş gibi yapmak sanırım yeterli olur.

Keşke birileri çıksa ve hocanın “aydın/entelektüel olmanın sorumluluğunu hissettiğinden ve bilimsel disiplinini ülkesinde yaşananları anlamak için kullanmak istediğinden devletin şerrine uğradığını” anlatsa. Elbette çok iyi olur; ama bir devlet yetkilisi çıkıp “öyle olsa Kemalist-Atatürkçü olurdu” derse, işin içinde dilhun olmak da var.

Bu memleket bir iki tane Muzaffer Şerif gibi bilim adamı daha yetiştirebilse, Psikoloji camiası da onlara destek olabilse ve sahip çıkabilseydi, onların entelektüel ağırlıkları ve saygınlıkları vesilesiyle meslek yasası çıkılı belki de kırk yıl olmuştu.

"Aaa Klinik Psikologa bak, hariçten gazel okuyor!"

Dernek ve Psikoloji camiasından uzaklaşalı (bazı dostlar hariç) ve zamanımın çoğunu Uzak Doğu'da geçirmeye başlayalı on yıldan fazla oldu. Bu süre içinde ne dernek, ne meslek yasası, ne de bilimsel araştırma anlamında bir şey yapmadım. Bunca zaman içinde yaptığım tek şey okumak ve yazmak.

Kendimi bir-iki Amerikan veya İngiliz araştırmacısını izlemek gibi bir sıkıntıdan kurtardığım için de çok mutluyum. Şimdi dilediğim gibi okuyup, istediğim gibi yazıyorum. Edindiğim ve üzerine epeyce bir şeyler kattığım Klinik Psikoloji bilgilerimi de memlekette yayınlanan yazılarımda kullanıyorum. Hissettiğim iç huzuru ve mutluluk nedeniyle olsa gerek, bu arada belki de yirmi defa af çıkmasına rağmen, terk ettiğim bir doktora programına dönmek aklımın ucundan bile geçmedi.

Henüz camia ve dernekle ilişkimin olduğu zamanlarda, dernek efradının başarılı faaliyetlerine tanık olmadığımı söylersem haksızlık etmiş olurum. Kendileri açısından istikbal vadeden fakat benim nedense bir türlü bir pırıltı göremediğim "parlak beyinleri" heba olmasınlar diye master ve doktora programlarına, ellerindeki "araştırma projelerine" ve akademik kadrolara yerleştirmek gibi başarılı kolonileşme faaliyetlerinin hakkını teslim etmem gerekiyor.

Bu nevi kolonileşme faaliyetlerini ben geç fark edebildim. Sanırım o zamanlar epeyce olumlu düşünen, iyi niyetli bir adamdım ve dolayısıyla gözlerim baktığımı değil gönlümden geçeni görüyordu. Münafıklık ruhuma galiba sonradan girdi. Kōng Fū Zī (Konfüçyüs), Taoizm, Budizm gibi Uzak Doğu felsefelerine kafa yormak muhtemelen ben de aksi tesir yaptı.

Kolonileşme konusunda başarılı faaliyetlerde bulunan o dernek efradının meslek yasasını çıkartma başarısını da göstereceklerine dair derin ümidim vardı. Ben bu işi onlara havale etmiş olmanın rahatlığıyla, bir kenarda yan gelip yatmayı, bir zaman sonra da yolumu ayırarak basıp gitmeyi ve diğer mesleğime geri dönmeyi seçmiştim. Şimdi hatırladım, o zamanlar bir ucundan galiba ben de biraz tutmuştum.

Birkaç gün önce bir web sitesinde derneğin düzenlediği "Meslek İçi Eğitim Kursları"nda kolonileşmeden bahseden bir başka eleştiri yazısı okudum.(3) Bir meslek örgütünün özellikle bu türden eleştirilere muhatap olmasının o örgütün (ve dolayısıyla bir ölçüde mesleğin) istikbali açısından hiç hayra alamet olmadığını iyi bilirim. Mesleğin en hassas, duyarlı, en iyi dinleyen-anlayan kesimi oldukları rivayet edilen Klinikçilere yönelik bu eleştiri onlar için bir nevi "hassasiyet testi" yerine bile geçebilir. Bunca yıldır Klinikçilikten uzak biri olarak ben bile anlayabildiğime göre, onların anlamaması herhalde abes olur.

Bu anlattıklarımın sonra burada yazdıklarım bir nevi hariçten gazel okumak gibi anlaşılabilir, ne de olsa başımı alıp gitmiş bir adamım. Varsın isteyen öyle anlasın, ben öyle olmadığını biliyorum. Yazıyı okuyup bizim Ankara'daki öğrencilik dönemimizi hatırlayanlar çıkarsa, burada iki lâf etmeye hakkı olan az sayıdaki insanlardan biri olduğumu da teslim ederler herhalde.

Son söz niyetine...

Bu uzun yazı sanırım şöyle özetlenebilir:

Yukarıda yazının bir yerinde söz ettiğim gibi "ülkede bunca travma, bir alt üst oluş yaşanırken, bu ülkenin akademisyenleri, uzmanları vs olarak siz nasıl bir

sorumluluk hissettiniz ve bunun gereği olarak ne yaptınız ki şimdi meslek yasası istiyorsunuz?” sorusunu başkaları bize sorup mahcup etmeden, bizim kendimize sormamızın zamanı çoktan geldi, hatta geçti bile.

Yirmi beş-otuz yıldır savsaklanıp duran bir meslek yasası aslında bu sorunun örtük olarak sorulmasından başka bir şey değil. Şimdi bu soruyu duyma ve anlama zamanı.

Bu soruya vereceğimiz cevaplardan sonra meslek yasasını hak ettik mi diye düşünebiliriz. Kendi lehimize vereceğimiz cevapların çoğu beklentilerimizi, arzularımızı yansıtabileceği için pek bir anlamı olmayabilir. Malûm, savunma mekanizmaları insanın gerçeği değerlendirme yetisine zarar verir... O yüzden ciddi bir özeleştirme ve silkelenmeye ihtiyaç olduğunu düşünüyorum. Bu yüzden de “Eleştirel Psikoloji”ye çok iş düşüyor.

Psikologlar Derneği bu haliyle maalesef mesleğin önünü tıkayan bir statüko kurumuna haline gelme tehlikesini taşıyor, hem de ciddi olarak. Tam da devlete karşı ağzını açıp gözünü yumması gereken bir konuda bile “idare-i maslahatçılığı” seçenlere benim bildiğim kadarıyla bu memlekette statükocu denir.

Şunu söylemeye çalışıyorum: İşi insan olanların “Çocuk İstismarı” hakkında yayınladıkları son bildiriye okuduktan sonra, bu kadar diplomatik, soğuk, boş lâfla dolu ve içinde insana dair bir şey bulunmayan o bildiriye bir diplomatik krizi örtbas etmek için acaba Dışişleri Bakanlığı falan mı yayınladı diye geçti aklımdan. Zira, bırakın Klinik psikologluğu-yani profesyonelliği, bir insan olarak sorumluları ve bu tür sorunlara yol açan koşulları teşhir etmekten özenle kaçınan öyle bir metin benim elimden çıkamazdı. Kazara çıksa bile, yaptığımdan dolayı uykularım kaçardı.

Sadede geleyim, elbette meslek yasası için faaliyetlere devam etmek, mücadelesini sürdürmek gerekiyor ama bir eski dostumun şu sözünü akıldan çıkarmadan:

“Bedava peynir sadece fare kapanında bulunur.”

Linkler ve Kaynaklar:

(1) <http://www.elestirelpsikoloji.org/eleps/eleps/toplumsalisle.html>

(2) Laing, R. D. (1997) *The Politics of Experience & The Bird of Paradise*. London: Routledge.

Laing, R. D. (2001) *The Divided Self - An Existential Study in Sanity & Madness*. Oxon: Routledge.

(3) <http://www.sosyalhaklar.org/haberler/Turk-Psikologlar-Derneği-Hakkındaki-Tespit-ve-Oneri-Raporu-ELEPS>

“Meslek Yasası” Ahirete İntikal Eder mi?

Kâmuran Kızlak

Psikoloji mesleği/Psikologlar’a dair bir yasal düzenleme çabası Türk Psikologlar Derneği için uzun bir hikayedir. Bununla birlikte, şu ana kadar tatmin edici bir sonucun ortaya çıktığını söylemek oldukça zor görünmektedir. Bunun için çeşitli nedenler bulunabilir veya ifade edilebilir. Aslında, gerekli faaliyetleri yürüten kişiler tarafından bu nedenler zaten ifade edildi. Bildiğim kadarıyla, belkide tüm psikologlar sözü konusu yasal düzenlemenin yasa koyucular tarafında “bilinmeyen bir geleceğe” ertelenmesinin (defalarca) nedenleri hakkındaki açıklamaları zaten duymuşlardır veya aşınadılar. Yani, açıklanan nedenleri burada tekrar anmaya gerek olmadığına inanıyorum. Benim düşünceme göre, Psikologların bu gerekli

yasal düzenlemeye sahip olma haklarının yasa koyucular tarafından gözardı edilmesinin nedenleri sözü edilen nedenlerin ötesine gitmektedir. Bu yazıda, yasa koyucuların gözardı etmek-ertelemek için öne sürdükleri düşüncelerin Psikoloji camiasının ülkede yaşanan sorunlar/acı veren değişimlere-yaşantılara karşı sergiledikleri “steril tutumlar” ve bilimsel pratikleri olduğu ileri sürülmektedir.

“Qanûna Pîşeyê” Derbasî li Axiretî Dibe?

Kâmuran Kızlak

Ji bo Komeleya Psîkologên Tirk (Türk Psikologlar Derneği) hewldana çêkirina qanûnek di derbarê Pîşeya Psîkolojî/Psîkologan de çîrokeke dîr û direj e. Ligel vê, heya niha encameke baş û têr tije derketiye holê bê gotin jî rastî pirr zor e. Ji bo vê dibe ku gelek serdem bîn peydakirin an jî bîn îfadekirin. Ya rastî jî ew serdem ji hêla kesên ku xebatên hewceyî meşandin ve jixwe hatin îfadekirin. Weke ez dizanim, belkî hemû psîkologan di derbarê serdemên taloqkirina çêkirina vê qanûnê heya “pêşerejoke nediyar” de daxuyanî bihîstin an jî haya wan ji van a heye. Ji ber vê yekê hewce nake em wan serdeman ku hatine ravekirin, careke din jî li vir binên zimên. Li gorî fikra min, serdemên paşçavkirina xwedîbûna mafên psîkologan bo çêkirina vê qanûnê durî ji serdemên ku danin li ber çavên me ne. Di vê nivîsê de tê pêşniyazkirin ku ramanên ji aliyê qanûnçêkeran bo taloqkirin-paşçavkirinê hatin derpêşkirin “helwestên sterîl” û pratîkên zanîstî ne. Ew jî ji pîrsgirêkên welêt/guherîn û jiyanên biêş re ji hêla civata Psîkologan tîn nîşandan.

Shall “Professional Legislation” Pass to the Hereafter?

Kâmuran Kızlak

Struggling for a professional legislation for Psychologists is a long lasting story for Turkish Psychological Association. However, it seems very difficult to say that a satisfactory progress has achieved. Several reasons can be stated for this failure. In fact, several explanations have already been provided by the people who have carried out the necessary business for legislation. As far as I know, almost all Psychologists have already heard about explanations or are familiar with the stated reasons for suspending the so-called the legislation to the “unknown future” by the legislators (several times). I believe there is no need to mention the expressed reasons here once more. In my opinion, the reasons for disregarding the rights of Psychologists to have the necessary legislation go beyond the stated explanations. In this text, it is claimed that the most of the disregarding ideas expressed by legislators are closely associated with Psychological Society’s “sterile attitudes” and scientific practices towards the current social problems and painful changes happening in the country.